

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Adamczewska (spr.)

Protokolant: aplikant radcowski Małgorzata Czarnik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Jerzego Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2015 r.

sprawy **M. T. (T.)** oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Lesznie

z dnia 13 maja 2015 roku, sygn. akt. II K 114/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w wysokości 20 złotych oraz wymierza mu opłatę w kwocie 120 złotych za drugą instancję.

Agata Adamczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 13 maja 2015r. w sprawie II K 114/15 Sąd Rejonowy w Lesznie uznał oskarżonego M. T. za winnego przestępstwa z art. 286 § 1 i 3 k.k., za które wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby (k. 109 akt).

Apelację od powyższego wywiódł oskarżony, zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w całości i wnosząc o jego zmianę i umorzenie postępowania, ewentualnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (k. 131-132 akt).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżonego okazała się niezasadna.

Mimo, że zarzut ten podniesiony został na końcu uzasadnienia wniesionego środka odwoławczego, Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności musi odnieść się do akcentowanej przez M. T. okoliczności procedowania przez Sąd Rejonowy pomimo usprawiedliwionej nieobecności oskarżonego.

Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd I instancji słusznie uznał, że nieobecność oskarżonego na rozprawie w dniu 13 maja 2015r. była nieusprawiedliwiona, w związku z czym zasadnie oddalił wniosek M. T. o odroczenie rozprawy. Przyjęcie faktu przebywania przez oskarżonego w delegacji służbowej za należyte usprawiedliwienie nieobecności na rozprawie powodowałoby otwarcie mu możliwości torpedowania każdego terminu posiedzenia w sprawie i de facto uniemożliwiało prowadzenie postępowania. Obowiązkiem oskarżonego, który zamierza uczestniczyć w rozprawie (przy czym aktualnie jest to wyłącznie jego prawo, nie zaś obowiązek, chyba, że sąd postanowi inaczej)

jest dostosowanie pracy zarobkowej do toczącego się procesu, nie zaś odwrotnie. Z zaświadczenia wystawionego przez pracodawcę M. T. wynikało, że czas pobytu oskarżonego w delegacji nie był ściśle określony w zakresie terminu końcowego, w związku z czym nietrudno wyobrazić sobie sytuację, gdy na termin rozprawy wyznaczony po 31.08.2015r. oskarżony znowu nie stawiłby się, usprawiedliwiając swoją nieobecność obowiązkami zawodowymi. Dopuszczenie do takiej sytuacji kłóciłoby się z zasadą sprawnego rozpoznania sprawy. Dlatego Sąd Okręgowy w pełni przychylił się do stanowiska wyrażonego przez Sąd I instancji w postanowieniu wydanym na rozprawie w dniu 13.05.2015r. i uznał za zasadne prowadzenie przez tenże Sąd rozprawy pod nieobecność oskarżonego.

Przechodząc do odwoławczej kontroli rozstrzygnięcia zapadłego w niniejszej sprawie stwierdzić należy, że Sąd I instancji w sposób właściwy, a w związku z tym wnikliwy i skrupulatny przeprowadził postępowanie dowodowe i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał zarówno sprawstwo jak i winę oskarżonego. Ocena materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 i 7 k.p.k., jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Swoje stanowisko Sąd I instancji w sposób szczegółowy i przekonujący umotywował w pisemnym uzasadnieniu. Uzasadnienie to jako pełne, jasne i logiczne, odpowiada wymogom z art. 424 k.p.k., umożliwiając kontrolę odwoławczą zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Nie sposób podzielić stanowiska M. T., iż z tym, że nie dopuścił się on zarzucanego mu czynu świadczy fakt, iż w czasie jego popełnienia znajdował się pod nadzorem kuratora, pracował, spodziewał się dziecka i świadomy wszelkich konsekwencji, nie podjąłby ryzyka kolejnego skazania. Mocne dowody – należycie przeprowadzone i ocenione przez Sąd Rejonowy nakazywały uznać winę oskarżonego. Wyjaśnienia M. T., że informował pokrzywdzonego w toku transakcji, że nie dysponuje wystawianą na olx.pl konsolą i musi ją dopiero zakupić są tak absurdalne, że polemika z nimi staje się zbyteczna. Dokumenty w postaci wydruków korespondencji mailowej między stronami ewidentnie świadczą o przemyślanym zamiarze dokonania oszustwa i w oparciu o nie, a także zasady logiki i doświadczenie życiowe, a przede wszystkim wiarygodne zeznania pokrzywdzonego, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił winę i sprawstwo oskarżonego.

Słusznie również Sąd I instancji przyjął, iż czyn ten należy zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi, głównie z uwagi na relatywnie niską wartość szkody. W tym miejscu z naciskiem podkreślić należy, że zwrot pokrzywdzonemu wyłudzonych pieniędzy, nota bene dopiero przed rozprawą sądową, mógł być rozpatrywany jedynie w kategoriach naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody, a nie, jak tego domaga się oskarżony, w kategoriach przyjęcia, że do popełnienia występku z art. 286 § 1 k.k. w ogóle nie doszło.

Mając na uwadze powyższe, uznać należało, że Sąd Rejonowy w oparciu o prawidłową ocenę dowodów prawidłowo ustalił stan faktyczny, wykazując należycie sprawstwo i winę oskarżonego M. T. w zakresie popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 i 3 k.k.

Zgodnie z brzmieniem art. 447 § 1 k.p.k., w przypadku zaskarżenia wyroku Sądu I instancji w całości, kontrola odwoławcza obejmuje również orzeczenie o karze. Odnosząc się do wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego M. T. przez Sąd I instancji, stwierdzić należy, iż jest ona słuszna i wyważona. Sąd Rejonowy prawidłowo w niniejszej sprawie uwzględnił całokształt okoliczności rzutujących na wymiar kary, uznając, iż kara pozbawienia wolności wymierzona w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, z zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania, spełni wymogi stawiane karze sprawiedliwej. Wysokość orzeczonej grzywny uwzględnia możliwości zarobkowe oskarżonego, a równocześnie stanowi oczekiwaną dolegliwość dla sprawcy, który w sposób również ekonomiczny winien poczuć naganność swojego postępowania.

Sąd Odwoławczy nie dopatrzył się więc w niniejszej sprawie żadnych okoliczności, które nakazywałyby zmienić lub uchylić zaskarżony wyrok, w związku z czym utrzymał go w mocy.

W pkt 2 wyroku Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów procesu za postępowanie odwoławcze w całości tj. w wysokości 20 zł, którą stanowi ryczałt za

doręczenia. W ramach orzeczenia o kosztach, Sąd Okręgowy na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierzył oskarżonemu opłatę za II instancję w wysokości 120 zł.

W związku z tym, że grzywna, wymierzona została oskarżonemu na podstawie art. 33 § 2 k.k. obok kary pozbawienia wolności, należało, na podstawie art. 3 ust. 1 cytowanej ustawy, wymierzyć M. T. opłatę od tej kary w kwocie 60 zł (20 % z 300 złotych). Sąd Rejonowy dopuścił się w tym zakresie omyłki rachunkowej, jednak z uwagi na kierunek zaskarżenia wyroku, Sąd II instancji nie mógł jej skorygować.

Agata Adamczewska